

החיכר הזה נקרא בית קדשי הקדשים, המקום לקבל את (הנשמה העליונה) הנשמות העליונות, שנקראת כן לעורר אליו את העולם הבא.

העולם הזה נקרא עולם. עולם - עליה, שעולה העולם התחתון לעולם העליון, ומסתתר בתוכו ונעלם בו, ונגלה בסתר. עולם - שהוא עולה עם כל אותם שקרבים לו ונסתרים תוך סתר עליון. עולם עליון - עולה ומסתתר ברצון עליון תוך סתר כל הנסתרים, שלא נודע כלל (כלל) ולא התגלה, ואין מי שמפיר אותו.

הפרכת, שהיא מסך פרוס, מכסה את תוף סתר הנסתר. הפרכת פרוסה תוף הסתרים העליונים להסתיר הנסתרים, שהרי הם טמירים ונסתרים. (הפרכת פרוסה בתוף סתרים עליונים לשמר הסתום, שזה נסתר וסתום) לפנים מן הפרכת יש מקום נסתר וטמון ונגזז להכניסו לתוכו. שמן משחת עליון, רוח החיים, על יד אותו הנקר ששופע ויוצא, ואותו נקר נקרא מבויע הבאר, שלא פוסקים מימיו לעולמים. וכשזה נכנס ושופע כל אותו משחת קדש מלמעלה ממקום של קדש הקדשים, אור של שפע יורד ובא לתוף אותם הצנורות, וזה מתמלא משם בנקבה שמתעברת ומתמלאת מן הזכר.

אף כן גם החיכל הזה מתתקן תמיד לקבל בנקבה שמקבלת מן הזכר. הנקבלה שמקבלת את כל הרוחות והנשמות הקדושות שיורדות לעולם, והתעברו (והתעברו) שם כל אותו זמן שצריך. והעברו עד שיבא מלך המשיח, ויקבלו כל אותן הנשמות, ויבאו וישמח העולם כמקדם, ואז

היבלא דא, אקרי בית קדש הקדשים. אתר לקבלא האי (ס"א נשמתא עלאה) נשמתיך עילאין, דאקרי הכי, לאתערא עלמא דאתי לגביה.

האי עלמא עולם אקרי. עולם: סליקא, דסליק עלמא תתאה לגבי עלמא עלאה, ואסתתר בגווה, ואתעלם ביה, אתגלייא בסתירה. עולם: דסליק איהו, בכל אינון (ד) רנ"ט ע"א) דקרבין ביה, ואסתתרון גו סתירו עלאה. עולם עלאה: סליק ואסתתר ברעותא עלאה, גו טמירו דכל טמירין דלא אתיידע כלל (כלל), ולא אתגלי, ולית מאן דיידע ליה.

פרוכתא דפרסא פריסא, חפיא גו טמירו סתים. כפורתא פריסא גו טמירין עלאין, לאסתמא סתימין דהא טמירין וסתמין. (נ"א פרוכתא פריסא גו טמירין עלאין לאסתמא סתימא דהאי טמיר וסתים) לגו מן כפורתא, אית אתר סתים וטמיר ונגיז, לאכנשא ליה בגויה. משח רבות עלאה, רוחא דחיי, על ידא דההוא נהר דנגיד ונפיק, וההוא נהר אקרי מבויעא דבירא, דלא פסקין מימוי לעלמין. וכד האי עייל ונגיד כל ההוא רבות קדשא מלעילא, מאתר דקדש הקדשים. נהירו נגידו נחית ואתי, גו אינון צנורין. האי אתמלייא מתמן, פנוקבא דמתעברא ואתמליא מן דכורא.

אוף הכי נמי האי היכלא, מתתקנא תדיר לקבלא, פנוקבא דמקבלא מן דכורא. קבילו דקבילו, כל אינון רוחין ונשמתיך קדישין דנחתין לעלמא, ואתעברו (ס"א ואתעברו) תמן. כל ההוא זמנא דאצטריך.

יתעבבון עד דייתי מלכא משיחא, ויסתפקון כל אינון נשמתיך, וייתון ויחדדי עלמא כמלקדמין. וכדין, יחדדי קדשא ברין